

Camera Obscura  
dedicated to  
photography  
is a  
16-page section  
of the  
Thessaloniki based  
literary quarterly  
Entefktirio

EDITOR / DESIGNER  
ARIS GEORGIOU  
aris\_geo@otenet.gr

CAMERA OBSCURA  
TSIMISKI 10  
GR-546 24  
THESSALONIKI  
GREECE  
TEL  
+30 2310.280743

# CAMERA OBSCURA

## XCIII

Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ο 2012  
A U T U M N

SARAH GIRARD *HUMAN LANDSCAPES*  
TEXT by Nicole KUNZ

## ΣΑΡΑ ΖΙΡΑΡ

*Ανθρώπινα τοπία*

Η CAMERA OBSCURA ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ 16ΣΕΛΙΔΟ  
ΤΟΥ ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

**C A M E R A   O B S C U R A**  
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 10, 54624, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ / ΤΗΛ 2310280743

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ / ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ  
**ΑΡΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

# Sarah Girard

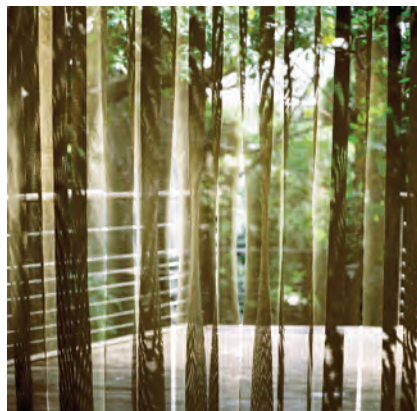
Sarah Girard's photographs re-arrange space and time into a clear and conceptual reality through meticulous but flexible composition and precise rendering of textures. Her technical rigour and sensitivity to detail demonstrate an intellectual reinterpretation of reality and reveal the substance behind the aesthetic gloss. In each group of images, organised thematically, we are led along a linear and logical path through the series, often assisted by a hint within one of the images of what is to come.

*Human landscapes* starts with the encounter between two images taken a few years ago: the portrait of a woman and a cultivated field. The inscrutable inward gaze of the person in the full-face portrait is sublimated in the texture of the luminous skin. When this type of composition is set against a neutral background and artificially lit, we are reminded of Thomas Ruff's identity photographs. But the image is closer to the work of Rineke Dijkstra, particularly her portraits of adolescents at a beach. If we look at the picture for some time, the details of the body and skin against the green clothes gradually transform the woman into a human landscape.

From this perspective, the face of the woman becomes vegetal, animated by an elemental power replicated in the nature we find in the bright green courgette field emerging from the mist. Side by side, the two photographs hold an obvious dialogue and become the fulcrum for the cultivated fields gradually being revealed and captured at different moments of the day and the year.

A close-up of a partly torn spider's web against a light background closes

## Human Landscapes



the series. The ephemeral trace of the torn web is in turn a drawing, the remnants of perfection and a female symbol derived from the act of weaving.

A forerunner of this series is a diptych of the sculpture *Eyes* by Louise Bourgeois taken some years earlier in New York, alongside an image of a nude woman hiding her face. The internal landscapes of the female body seen by two female artists goes beyond formal likeness to fertility, creation, beauty.

Nicole Kunz

(English translation by Liz Hopkins)

Born in Geneva in 1978, **Sarah Girard** has a degree from HEAD in Geneva and the Goldsmiths College of London. Since 2003 she exhibits regularly in Switzerland and in Europe and has received a prize in Leipzig's F-Stop Festival of Photography. She lives and works in Geneva where she teaches photography and organizes workshops. She is member of the board of the Centre de la Photographie de Genève. [www.sarahgirard.net](http://www.sarahgirard.net)

## Σ Α Ρ Α Ζ Ι Ρ Α Ρ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ι Ν Α Τ Ο Π Ι Α

Οι φωτογραφίες της Sarah Girard επαναπροσδιορίζουν τον χώρο και τον χρόνο σε μια σαφή εννοιακή πραγματικότητα μέσα από τη σχολαστική αλλά ευέλικτη σύνθεση και την ακριβή απόδοση της υφής. Το τεχνικό της σφρίγος και η ευαισθησία στη λεπτομέρεια, στοιχεία εμφανή σε κάθε εικόνα, επιδεικνύουν μια διανοητική επανερμηνεία της πραγματικότητας και αποκαλύπτουν την ουσία πίσω από το λούστρο της αισθητικής. Σε κάθε θεματικά οργανωμένη ομάδα εικόνων ένα γραμμικό και λογικό μονοπάτι μας οδηγεί, με τη βοήθεια μιας νύξης σε κάποια από τις εικόνες, σ' αυτό που ακολουθεί.

Τα Ανθρώπινα Τοπία αρχίζουν με τη σύζευξη δυο εικόνων που τραβήχτηκαν πριν από μερικά χρόνια: το πορτραίτο μιας γυναίκας και ένα καλλιεργημένο χωράφι. Η προφανής ασυμφωνία αυτής της παράθεσης υποχωρεί αν δούμε τις δυο εικόνες μαζί. Το ανεξιχνίαστο εσωτερικό βλέμμα του προσώπου στο μετωπικό πορτραίτο εξισορροπείται από την υφή της φωτεινής επιδερμίδας που μοιάζει να λάμπει. Το είδος αυτό σύνθεσης με ουδέτερο φόντο και τεχνητό φωτισμό ανακαλεί τις φωτογραφίες ταυτότητας του Thomas Ruff. Η εικόνα όμως βρίσκεται εγγύτερα στο έργο της Rineke Dijkstra, ειδικά τα πορτραίτα της εφήβων στην ακτή. Η κλίση του κεφαλιού και των ώμων, τα ελαφρά ανακατωμένα μαλλιά, τα ρεμβώδη μάτια και το μισάνοιχτο στόμα, υποδεικνύουν μια ονειρική κατάσταση και απεικονίζουν την ομορφιά με τρόπο σχεδόν συγκρίσιμο με τα αναγεννησιακά και κλασικά πορτραίτα. Βλέποντας την εικόνα για λίγο ώρα, οι λεπτομέρειες του προσώπου και του δέρματος απέναντι στα πράσινα ρούχα σταδιακά μεταμορφώνουν τη γυναίκα σε ένα ανθρώπινο τοπίο στο οποίο το βλέμμα μας μπορεί να περιπλανηθεί ελεύθερα. Δεν μπορεί να αποφύγει κανείς να σκεφτεί το Chevelure του Baudelaire ή τους πίνακες του Arcimboldo. Όντως, ένα κείμενο του τελευταίου βρίσκεται στη βιβλιοθήκη της καλλιτέχνης.

Με αυτή την έννοια το πρόσωπο της γυναίκας αποκτά φυτική υπόσταση, καθώς ζωογονείται από την αρχέτυπη δύναμη της φύσης την οποία βρίσκουμε στην εικόνα του πράσινου χωραφιού με τα κολοκυθάκια που ξεπροβάλλει από την ομίχλη. Δίπλα-δίπλα οι δυο φωτογραφίες ανοίγουν ένα προφανή διάλογο και γίνονται μοχλός για τη σταδιακή αποκάλυψη των καλλιεργημένων χωραφιών και την αποτύπωσή τους σε διαφορετικές στιγμές της μέρας και του χρόνου. Η ίδια αρχέτυπη δύναμη φανερώνεται επίσης στους πρησμένους λοφίσκους γης στο προσκήνιο ενώ η εικόνα σβήνει με τα ευγενικά ίχνη από τις αέρινες σιλουέτες των δέντρων στο φόντο. Η λευκότητα της πάχνης, όχι ως απουσία αλλά ως λευκή σελίδα που αναμένει μια δημιουργική πράξη τα περιγράμματα της οποίας παίρνουν μορφή όπως μια σκέψη που εξελίσσεται, αντηχεί το ωχρό σκηνικό μέσα από το οποίο αναδύεται το πορτραίτο όπως σε ένα πίνακα.

Η σειρά κλείνει με το κλόουζ-απενός μερικώς διαρρηγμένου ιστού αράχνης απέναντι σε ένα ανοιχτόχρωμο φόντο. Το εφήμερο ίχνος του σχισμένου ιστού είναι ταυτόχρονα σχέδιο, υπόλειμμα τελειότητας και θηλυκό σύμβολο που απηχεί την πράξη της ύφανσης. Η δεξιότητα της φωτογράφου στη διατήρηση της εύθραυστης ισορροπίας ανάμεσα στην αναπαράσταση και την ερμηνεία αποδεικνύεται αντάξια μιας αράχνης.

Πρόδρομος αυτής της σειράς είναι ένα δίπτυχο του γλυπτού *Eyes* της Louise Bourgeois που έχει δημιουργηθεί μερικά χρόνια νωρίτερα στη Νέα Υόρκη, με την εικόνα μιας γυμνής γυναίκας η οποία κρύβει το πρόσωπό της στο πουκάμισο που καλύπτει το κεφάλι της. Σύνδεσμος των δυο εικόνων είναι το γυναικείο σώμα ιδωμένο από δυο καλλιτέχνιδες μέσα από εσωτερικά τοπία που οδηγούν, πέρα από την επιφανειακή ομοιότητα, στη γονιμότητα, τη δημιουργία, την ομορφιά.

Nicole Kunz

Μετάφραση από τα αγγλικά Ηρακλής Παπαϊωάννου



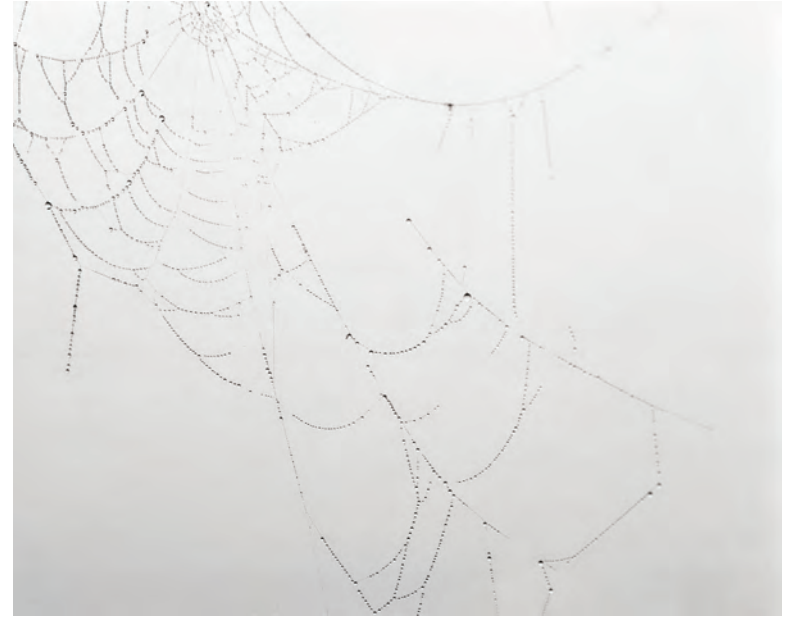
















Ιδιωτικό Ινστιτούτο  
Εργαγωγέας Κατάρτισης  
I.I.E.K. I.E.S.P.  
(Α.Μ. 02022)  
Extra Sensory Perception

Ναυμαχίας Έλλης 3-5, Λαδάδικα  
54625, Θεσσαλονίκη  
T 2310 541 148  
F 2310 541 709  
E info@esp.gr / www.esp.gr

**esp+**  
I.I.E.K.  
photography+graphic design



ΚΑΕΑΥΤΑΒΜ/Ο.Ε.Π.Ι.Ε.Κ./4992011